

løbende finanslove, har retten til at erklære sig ansvarlige.

Det er for os at se udtryk for noget nær sprogforurening. Hvordan kan det være ansvarligt, at man år efter år forgælder det danske samfund? Hvordan kan det være ansvarligt, at man hver eneste dag udbetaler penge, der ikke er dækning for? Vi kan simpelt hen ikke acceptere, at det skal være udtryk for ansvarlighed.

Vi mener tværtimod, at alle politikere, alle partier i Folketinget har en pligt, en grundlovspligt til at sørge for, at der er et budget, der er i balance, så man ikke forgælder det danske samfund ud i fremtiden.

Et andet element af den offentlige debat, som også har været udsat for noget nær sprogforurening, er begrebet besparelser. Pudsigt nok er det jo sådan, at det ofte er partier i opposition, der skal bede om, at der bliver gennemført besparelser, og så rettes al kritikken for disse ønsker minsandten mod de pågældende oppositionspartier. Det er dem, der bliver hængt ud for at ville ødelægge noget ved velfærdssamfundet. Selv den mindste lille bitte besparelse bliver pustet op til at blive udtryk for velfærdssamfundets sammenbrud.

Men de mennesker, der er utilfredse med, at det er nødvendigt at gennemføre besparelser, bør rette deres kritik mod de partier og de politikere, som gennem årtier har brugt flere penge, end der var, og dermed skabt det store underskud, der i dag nødvendiggør gennemførelse af seriøse besparelser.

Tager vi finansloven, som den ligger i dag efter gårdsdagens ændringsforslag, så kan vi konstatere, at der er tale om et budget med en omsætning i nærheden af 400 mia. kr. og med et underskud på op imod 30 mia. kr. Skulle man fjerne hele dette underskud i ét hug, så ville det altså kræve besparelser på under 10 pct. Det vil altså sige, at der jo, hvis man skal regne i procenter, stadig væk er 90 pct. velfærdssamfund tilbage.

Vi synes nu ikke, det ville være nogen god idé, hvis man sådan lod grønthøsteren køre en tur og klippe 10 pct. på samtlige konti, for vi mener, der er en række områder, hvor der i dag bliver brugt for få penge. Jeg kan i flæng nævne områder som fjernelse af ventelister ved sygehusene, bedre forhold for handicappede og ældre og i det hele taget bedre forhold for de svageste i vores samfund.

I den anden ende af finansloven, ja, dér er der altså områder, hvor vi er alt, alt for ekstravagan-

te, hvor vi frådser med pengene hver eneste dag. Der bruges atter flere millioner kroner på kulturområdet næste år. Vi er et af de lande i verden, der yder allerlærest i ulandsbistand. Vi er alt for gavmilde, når vi inviterer folk fra udlandet hertil. Og vi inviterer erhvervslivet til hvert eneste år at stille sig op og udbede sig flere tilskud.

Der er altså steder, hvor det godt kan lade sig gøre at spare langt mere end 10 pct., mens der er andre områder, hvor man med fordel kan bruge flere penge.

Men set under ét er det altså under 10 pct., som udgifterne skulle reduceres med for at opnå balance, og er det så så katastrofalt? Nej, det vil det selvfølgelig ikke være. På alle konti vil det kunne lade sig gøre at hente besparelser hjem gennem omlægninger af de rutiner, der findes, men endnu vigtigere gennem udlægning af opgaverne til varetagelse hos private firmaer, som i indbyrdes konkurrence er i stand til at reducere den pågældende udgift. Det er det, der på nudansk hedder udliciteringer, og som jo desværre har fået en så negativ klang, at man straks tænker på Ri-Bus og andre usaglige ting. Men ikke desto mindre er det stadig væk et af de vigtigste redskaber, vi har til at opnå balance på statens finanser.

Et andet stort problem for statens finanser er de mange, mange hundrede tusind mennesker, som i dag bliver forsørget af det offentlige. Den radikale økonomiminister, fru Marianne Jelved, skal have tak for, at hun turde give bolden op til en diskussion om, hvorvidt vi kan blive ved med at have råd til den forsørgerkultur, som vi har etableret i Danmark. Vi læste med stor fornøjelse ministerens udtalelser om, at en stor veluddannet middelklasse har sat sig på så mange offentlige midler, at det hæmmer udviklingen i samfundet og gør det svært at foretage de nødvendige investeringer.

Det var så klart og så præcist sagt, at det i virkeligheden burde have kunnet bære en grundig diskussion her i Folketinget, hvor vi alle kom med konstruktive bidrag til, hvordan vi kan få denne forsørgerkultur afløst af en iværksætterkultur, en kultur, hvor mennesker har lyst til at gøre en indsats for samfundet. Jeg skal ikke puste mig op til at citere tidligere, afdøde amerikanske præsidenter for, at man hellere skal gøre en indsats for samfundet end bede samfundet om at gøre en indsats for sig selv, men det er jo det, der ligger i økonomiministerens udsagn.